

med som muligt. Det kan heller ikke nægtes, at der ved den nuværende Fordelingsmaade fremkommer store Urimeligheder. Der kan være en lille Landkommune, i hvilken der bor en Godsejer, som betaler mange Tusinde Kroner i Skat, saaledes at Kommunen har en meget betydelig Indtægt paa den Konto. En Nabokommune kan have en Masse Skatteydere og følgerig et meget større Arbejde, men det er smaa Skatteydere, saa Kommunen har en langt mindre Indtægt derved. Jeg vil derfor henstille, at vi tager dette Spørgsmaal op til Overvejelse i Udvalget og søger at naa til en mere retfærdig Løsning end den nuværende.

Et andet Spørgsmaal, som jeg ogsaa mener bør overvejes i Udvalget, er Spørgsmaalet om Fradragene. Det ærede Medlem Hr. Wilmann var ogsaa inde paa dette Spørgsmaal; han ønskede større Fradrag og motiverede sit Ønske særlig med, at hvis man ikke fik et saadant større Fradrag vilde Virkningen blive, at en hel Del af de alderdomsunderstøttede vilde blive pligtige at betale Statsskat, og at en hel Samfundsklasse, som det oprindeligt ikke har været Meningens skulde betale Statsskat, kommer ind under denne Beskatning. Naar jeg ønsker, at vi i Udvalget skal tage Fradragsspørgsmaalet op til Undersøgelse, er det nærmest med en anden Motivering. Der tales saa meget om, at der skal gives Forsørgertillæg, og det kan jo være rigtigt; men saa snart vi kommer ud i det frie Erhverv, staaer Lovgivningsmagten temmelig magtesløs overfor Forsørgertillæg, idet de enkelte Arbejdsgivere vil søge at faa den Arbejder, der er billigst, uden Hensyn til, om vedkommende er Familieforsørger eller ej. Derimod kan vi komme alle Familieforsørgere til Hjælp ved at give et større Fradrag, dels et dobbelt Fradrag, hvis der er Mand og Kone, dels ogsaa et øget Fradrag for Børnene. Men det Spørgsmaal vil vi kunne behandle i Udvalget, hvor jeg ønsker, vi maa opnaa en god Løsning.

Hermed skal jeg paa mit Partis Vegne tilsige den højtærede Finansminister vor Støtte til en velvillig Behandling i Udvalget.

H. O. Hansen: Jeg tror at kunne sige — hvad sikkert alle vil erkende er rigtigt —, at Skatter i det hele taget ikke er noget, som er populært hos Befolkningen. Men skal man iblandt Skatterne nævne nogle, som Befolkningen nærer særlig stærk Antipati imod, er det Skatterne efter de Love, der gennemførtes i 1917 under Midler-

tidighedens Karakter, og som nu snart er blevet permanente. Disse Skatter griber meget stærkt ind paa forskellige Erhvervsomraader, hvad jeg senere skal vende tilbage til; jeg skal her blot nævne Tobaksbeskatningen.

De Spødomme, der er kommet fra de forskellige Ordførere om de Indtægter, der muligvis kunde flyde af disse Skattelove, skal jeg hverken give Tilslutning til eller bestride. Jeg skal vel vogte mig for at komme ind paa store finansielle Betragtninger. Erhvervsforholdene ligger saa usikkert, at netop de Indtægter, man venter af disse midlertidige Love, meget let kan gaa betydeligt ned. Selv om de har givet store Indtægter hidtil, tror jeg, at man skal vogte sig for at regne dermed i Fremtiden. Jeg tænker her særlig paa Lovene om Tillægsafgiften af Spiritus, om Udvidelse af Ølskatten, om det midlertidige Tillæg paa Vin med mere og den midlertidige ekstraordinære Afgift paa Tobakker. Lige saa vel som Formue- og Indkomstskatten meget vel kan glippe, kan det ogsaa blive Tilfældet med de her nævnte Skatter under de nuværende Forhold, hvor alt er saa usikkert for Erhvervslivet, og hvor der for enkelte Erhverv viser sig en truende Konkurrence fra tysk Side; der vil let kunne indtræde et Præfald, hvorved ogsaa Skatterne vil blive betydelig forringet.

Jeg havde tænkt mig, at der vilde blive forslaaet noget større Ændringer i disse midlertidige Skattelove. Jeg havde haabet, at man vilde have forsøgt at lette paa de ekstraordinære store Afgifter, der paalægges enkelte Forbrugsartikler, som man kalder Luksusartikler, gennem Beskatningen fra 1917. Jeg havde troet, at de stramme Pengeforhold, Pengenes forandrede Værdi, Befolkningens ringere Købeevne vilde have bevirket, at man mindskede Skatten paa disse Varer noget for dog at faa en Indtægt deraf, af Frygt for at Skatterne i modsat Fald vilde glippe i alt for høj Grad. Dette har ikke været Tilfældet, men muligvis vil der i det Udvalg, som bliver nedsat om disse Skattelovforslag, kunne blive Enighed om visse Ændringer. Den Lettelse, Skatteyderne opnaar derved, at man frafalder Forhøjelsen af Ejendoms-skylden, hilser vi fra Erhvervspartiets Side med Tilfredshed. Vi kan tiltræde, at Særafgiften paa Motorkøretøjer overgaar til Kommunerne fra 1. Juli næste Aar. Ligeledes hilser vi med Glæde og Tilfredshed, at den højtærede Finansminister giver Slip paa Skatten paa Lystfartøjer. Vi kunde, som sagt, blot have ønsket, at man var